

En läsande mun är alltid naken

I den här texten kommer vi röra oss mellan två platser. De kommer utgå från högläsning och lyssnande. De skulle, som under läsecirkeln, kunna heta *vid havet* och *hetta*, efter de två noveller av Mare Kandre som utgjorde materialet för tillfället. Här kommer jag att kalla dem *örat* och *munnen*.

-

Munnen:

”Om tyst läsning låter läsaren behärska texten så låter högläsning omvänt texten behärska läsaren.”

Örat:

Den läsande munnen lyder. Men vad händer i en lyssnande kropp? Detta underlivliga sinne som har makten att föra talaren bakom ljuset, som bakom ett orörligt yttre kan flacka runt, oåtkomligt. Örat går inte att koppla som munnen går att koppla. En lyssnare kan vara där, utan att vara där.

Munnen:

Läsaren - en textens undersåte

Munnen:

”Att läsa upp bokens ord med sin egen röst innebär att rent kroppsligt underkasta sig dem.” Jag lyfte orden ur kroppen, drog ljuden, sköt dem framför mig, bar hela meningar, satte ner dem, lyfte upp igen. Tidigare har jag inte upplevt högläsning som ett fysiskt arbete - nu var jag instruerad att stanna med varje mening, ”låta den ge mig något”, förstå och förankra den samtidigt som jag uttalade den - paradoxalt nog blev texten genom detta mer materiell för mig. Vad väger ett ord?

Örat:

Vara där, utan att vara där. Var går gränsen mellan att höra och att lyssna? Är den gränsen en händelse?

Den här gången fick vi en uttalad tillåtelse att vika av, behövde inte följa texten, inte kedja örat vid munnen - vi kommer tillbaka, ”du kan ta det nästa gång”.

En gång hittade jag denna mening, jag minns inte var: ”Mouths ”happen” as they speak”.

”Händer” örat först när det lyssnar? Var befinner det sig när det ”bara” hör?

Örat:

Om läsandet är våldsamt, en underkastelseakt - vad är lyssnandet?

Munnen:

Ett öra är en lömsk plats.

Örat:

Lyssnandet är ofta illojalt.

Örat:

Gång på gång drev jag, irrade, avvek: gång på gång kom jag tillbaka, till en annan text, en annan innehållsort - ett lyssnande *misbehaves*, och skapar genom det glapp och revor där ett annat narrativ kan framträda, skevt, själviskt, nödvändigt.

Munnen:

En läsande mun är alltid naken, medan ett lyssnande öra är klätt.

Munnen:

Det är ansiktet som klär av sig när örat vill blotta sig.

Örat:

Jag upphör att lyssna när jag lämnar förståelsen, och den uppmärksamhet som föregår den. Nu hör jag rösten, men jag möter den inte. Jag glider. Orden är hala.

Örat:

Om det finns en grimma som texten sätter på läsarens mun och leder, så finns det ändå inget som kan få lyssnandet att lyda. Den fråga som vill ställa örat mot väggen: förstår du? går ändå som en bumerang tillbaka till munnen - det är den som får redogöra. Eller till ansiktet, som har klätt på sig förståelse; eller till ansiktet, som förståelsen har klätt av.

Örat:

Här, där vi inte behöver knäa under behovet att förstå. Här, där språket också är ljud. Och vi hör, som en händelse.